

אֵלֶּזְנֹת

לְעֵלְמֵנוּ עֵפֶת

הס"ד, א"י יון ק"ח

פְּרָשַׁת לֵוִי

שְׂאֵצֶל בֵּיתוֹ, שְׁשָׁנֵי שָׁעָרָיו הָיוּ מְכוּנִים זֶה כְּנֶגֶד זֶה וְהָרוּחַ נָשַׁב בְּחִזְקָה מִשְׁעַר לְשַׁעַר.

מֵה עֲשִׂינוּ, הַמְשִׁיךְ אֶת סְפוּרוֹ: הַדְּלִקְנוּ לָנוּ אֶת הַפֶּנֶס וְהַעֲמַדְנוּהוּ עַל הָעֵגְלָה שֶׁבְּפְרוּזְדוֹר, וְלִמְדָנוּ לְאוֹרוֹ כָּל הַלֵּילָה עַד הַבֶּקֶר. הַקֵּר הִיָּה אֲמָנָם חֻזֵּק מְאֹד אֲבָל מִן הַשָּׁמַיִם נָתַנוּ לָנוּ חֲמִימוֹת כּוֹז שֶׁלֹּא זָכִינוּ לְלֵיל שְׁמוּרִים כְּזֶה שְׁנַיִם הֶרְבֵּה, וְכִיּוֹן שֶׁכֵּן אָנוּ חַיִּבִים לְהַכִּיר תּוֹדָה לְבַעַל מְלוֹן זֶה שֶׁלֹּא הִכְנִיסָנוּ לְתוֹךְ בֵּיתוֹ וְגַרְם לָנוּ לֶכֶף. וּבְדַבְרֵים הָאֵלֶּה הוֹשִׁיט הַרְה"ק הַכּוֹס לְאוֹתוֹ אוֹרֵךְ שֶׁהַכִּיר בּוֹ שֶׁהוּא בַעַל הַמְלוֹן הַהוּא שְׁבִינְתִים יָרֵד מִנְכָסָיו, וְרַגְלָיו הוֹלִיכוּהוּ אֶל הַרְבֵּי מַבְלֵי שִׁדְעָה כִּי הוּא אוֹתוֹ בֶּן טוֹבִים שֶׁנֶּעַל אֶת בֵּית מְלוֹנוֹ לְפָנָיו. וּפְעַם אַחַת, קָרוֹב לַיְמֵי הַתְּגָלוֹתוֹ, הִזְמִינוּ אוֹתוֹ כְּמֵה חֲסִידִים שֶׁיָּבֵא לְעִירָם עַל שַׁבַּת אַחַת. וַיְהִי בַּדֶּרֶךְ נִזְדַּמְּנוּ לוֹ לָלוֹן בְּפִנְדֵּק בְּכֶפֶר נַעֲזֹב בְּמַחֲזוֹ מְרַמְזֵר שֶׁבְּאֶרֶץ הַגֵּר. בַּעַל הַמְלוֹן הִיָּה אֲזִי לְרַגֵּל עֶסְקָיו בְּעִיר הַקְּרוֹבָה. בְּקֶשׁ הַרְה"ק מִבַּעַל הַמְלוֹן שֶׁתִּתֵּן לוֹ חֹדֶר מִיְחָד עֲבוּרוֹ, אֲבָל הִיא מִחֲמַת יְרֵאָתָהּ מִפְּנֵי בַעֲלָהּ, שֶׁעִינֵי הַיְתָה צָרָה בְּאוֹרְחִים, לֹא מִלֵּאָה אֶת שְׂאֵלָתוֹ. וּבְקֶשֶׁי הַסְּכִימָה לְהַרְשׁוֹת לוֹ לְהַתְּבוּדֵד כָּל הַלֵּילָה בְּחֹדֶר הָעֵצִים.

נִכְנַס הַרְה"ק לְחֹדֶר זֶה וְהִתְקִין לוֹ שֵׁם מְקוֹם תּוֹרָה. בְּלֵילָה חֲזָר הַבַּעַל הַבֵּית לְבֵיתוֹ וּכְשֶׁשָּׁמַע הַקּוֹל שֶׁבְּחֹדֶר הָעֵצִים גָּעַר בְּאִשְׁתּוֹ שֶׁהִכְנִיסָה אוֹרֵךְ שִׁיפְרִיעַ מְנוּחָתוֹ, וּבְחַמְתּוֹ קָם וְסָגַר הַדֶּלֶת מִבְּחוּץ. מִמַּחְרַת הַשָּׁכִים בַּעַל הַבֵּית, חָבַשׁ סוּסִיו וְנָסַע שׁוֹב לְעֶסְקָיו. בֵּינְתִים גָּמַר הַרְה"ק עֲבוּדָתוֹ בְּקֶדֶשׁ שֶׁל הַלֵּילָה, וּבְקֶשׁ לְצֵאתָהּ, אֲבָל הַדֶּלֶת הִיָּתָה סְגוּרָה. דָּפַק וְאִין פּוֹתַח. הַחֲסִידִים שֶׁבְּקִשׁוּ אֶת הַרְה"ק לְשַׁבַּת אֲצֵלוֹ הִזְדַּרְזוּ וַיִּצְאוּ לְקִרְאָתוֹ עַד חוּץ לְעִירָם וְחָכוּ לְקִרְאָתָהּ בּוֹאוֹ אֲבָל כָּלוּ עֵינֵיהֶם מִיַּחַל, וְהִנֵּה רֶכַב אוֹתוֹ בַּעַל הַמְלוֹן לְפָנֵיהֶם. עָכְבוּ אוֹתוֹ וּשְׂאֵלוּהוּ אִם לֹא פָגַשׁ עֵגְלָתָהּ רַבִּם בַּדֶּרֶךְ. מִתּוֹךְ הַשִּׁיחָה נִודַע לָהֶם עַל הָאוֹרֵךְ שֶׁלֹּא נָתַן לוֹ לִישׁוֹן כָּל הַלֵּילָה, וְהִזְכִּיר עֲצָמוֹ כִּי כָּלְאוֹ, וְטָרַם

לְמוֹד תּוֹרָה בְּלֵילָה

צוֹ אֶת אַהֲרֹן וְאֶת בְּנָיו לֵאמֹר זֹאת תּוֹרַת הָעֵלָה הוּא הָעֵלָה עַל מוֹקְדָה עַל הַמִּזְבֵּחַ כָּל הַלֵּילָה עַד הַבֶּקֶר וְאִשׁ הַמִּזְבֵּחַ תּוֹקֵד בּוֹ (ו, ב).

הַרְה"ק רַבִּי יִצְחָק אֵיזִיק מְזִידִיטְשׁוֹב זִיע"א, בְּלִכְתּוֹ בַּדֶּרֶךְ, הָיוּ לוֹ תַמִּיד בִּילְקוּטוֹ נְרוֹת הֶרְבֵּה בְּכַדִּי לְלַמֵּד לְאוֹרָם, וּבְכָל מְקוֹם שֶׁבָּא הַקְּפִיד עַל כֶּף לָלוֹן רַק בְּאַכְסֵנְיָא שֶׁנָּתַנוּ לוֹ בְּהַ חֹדֶר מִיְחָד שִׁיּוּכַל לְעַסֵּק בּוֹ בַּתּוֹרָה כָּל הַלֵּילָה בְּלֵי מִפְרִיעַ. בְּשַׁעַת הַדְּחָק, כְּשֶׁנִּזְדַּמְּנוּ לְבֵית מְלוֹן שֶׁל אִיּוֹה כְּפָר שֶׁלֹּא נִמְצָא לְמַעַנּוֹ חֹדֶר מִיְחָד, הִיָּה מְסַתְּפֵק גַּם בְּדִיר הָעֵצִים, וְשֵׁם הַתְּקִין לוֹ מְקוֹם תּוֹרָה, הַקְּרֵשׁ שֶׁלְשִׁין עָלָיו אֲטֵרִיּוֹת 'לְאַקְשַׁעֵן בְּרַעַט', וְהַמְשַׁאֲרַת שֶׁתַּחְתּוֹ שֶׁמְשׁוֹ לוֹ לְשַׁלְּחוֹ, וְכַד רִיקוֹן שֶׁל מִים שֶׁמֵשׁ לוֹ לְכֶסֶף, וְכַד עֶסֶק בַּתּוֹרָה לְאוֹר הַנְּרוֹת שֶׁהָיוּ לוֹ בִּילְקוּטוֹ. לְפַעְמִים לֹן בְּמְלוֹן שֶׁגַם חֹדֶר כְּזֶה לֹא נָתַנוּ לוֹ, וְאֲזִי הִיָּה קוֹבַע לוֹ מְקוֹם תּוֹרָה בְּפְרוּזְדוֹר, שֵׁם הַדְּלִיק לוֹ אֶת הַפֶּנֶס וְלַמֵּד בַּעֲמִידָה כָּל הַלֵּילָה, לֵיל חוֹף, עַד עֲלוֹת הַשַּׁחַר.

עַל הַזְדַּמְנִיּוֹת כְּאֵלוֹ סֵפֶר הַרְה"ק בְּהַזְדַּמְנִיּוֹת שׁוֹנוֹת: פְּעַם אַחַת בְּיוֹם הַשַּׁבָּת, בְּסַעוּדַת הַיּוֹם, צָוָה הַרְה"ק לְקַרְא אֶל שְׁלַחְנוֹ אֶת אַחַד מֵהָאֲנָשִׁים, אֲרַחֵי פְּרַחֵי, שֶׁעֲמַד בְּבֵית הַמְדַרְשׁ מְאַחֲרֵי הַתְּנוּרָה. כְּשֶׁנִּגְשׁ אוֹרֵךְ זֶה, פָּנּוּ לוֹ מְקוֹם, כִּי חָשְׁבוּ שֶׁבּוֹדָאֵי הַכִּיר בּוֹ שֶׁהוּא אַחַד מֵהַצַּדִּיקִים הַנִּסְתָּרִים. מְזַג לוֹ הַרְה"ק כּוֹס יַיִן וְהַתְּחִיל לְסַפֵּר מַעֲשֵׂה שְׂאֵרַע לוֹ לְפָנֵי הֶרְבֵּה שְׁנַיִם, שֶׁנִּזְדַּמְּנוּ לוֹ לָלוֹן בְּכֶפֶר אַחַד בְּאֶרֶץ הוֹנְגְרִיָּה בִּימֵי הַחֹרֵף, וּבַעַל הַמְלוֹן לֹא רָצָה לְאַסְפּוֹ אֶל בֵּיתוֹ וְכָל שֶׁכֵּן שֶׁלֹּא רָצָה לְפָנוֹת בְּשִׁבְלֵי חֹדֶר מִיְחָד. הַקֵּר גָּבַר אֲזִי וְלֹא יָכוֹל הִיָּה לְנַסֵּעַ מִשָּׁם, גַּם בֵּית מְלוֹן אַחֵר לֹא הִיָּה בְּכֶפֶר. הִיָּה שֵׁם חֹדֶר פְּנִי שֶׁבַע הַבֵּית הִיָּה מְצַנִּיעַ בּוֹ אֶת כָּלְיוֹ. רָצָה הַרְה"ק לְהַסְתַּפֵּק בּוֹ, אִם כִּי הִיָּה קָר וְנַעֲזֹב, אֲבָל בַּעַל הַמְלוֹן לֹא נִתְרַצָּה גַּם לָזֶה, וּבְקֶשֶׁי נָתַן מְקוֹם לְעֵגְלָתוֹ בְּפְרוּזְדוֹר

שמירת העינים

ומרק ושטף במים (ו, כא).

כל משך ימי מגורו של הרה"ק השומרי אמונים זיע"א בעיר פעסט, הלך לטבל עצמו בכל בקר לפני התפלה במקוה קרה, והיה מהלך רב ללכת עד המקוה, והרחובות והשוקים בעיר הבירה פעסט היו הומים מאנשים ונשים, גוים ופריצים וחצופים בלי שעור, כמו בכל עיר ממלכה. וכמוכן שהרה"ק שמר עיניו מלהביט אפלו על איזה דבר טמא, וכל שכן על נשים ח"ו, וממילא היה זה עבודה קשה ללכת ברחובות אלו ושללא יכשל בראיה אפלו בשוגג, כי גם פגם הראיה בשוגג גורם זהמא לנפש פיודע. ואמר על כך, שזה העבודה של שמירת עיניו במסירות נפש בהליכתו למקוה ובחזירתו, גרם לו טהרה בנפש הרבה יותר מהמקוה עצמה, ובכל פעם הרגיש הארה בנפש מהעבודה הלזו, ואחרי שנים רבות כשהיה גר בסאטמאר, רגיל היה לומר: ווי נעמט מען אהער די פעסטער גאסן [-היכן לוקחים את הרחובות בעיר פעסט? והסביר הענין כנ"ל.

...

פעם אחת היה הרה"ק רבי יהודא צבי מסטרעטין זיע"א בעיר אחת, וכאשר רצה לילך להתפלל היו לפניו שתי דרכים, דרך אחת קצרה דרך השוק, ודרך השני ארכה דרך הרחובות. והלך דרך הרחוב אף שהיתה ארכה. ואמר הטעם דרך הלצה דכתיב (ויקרא ו כא) 'ומרק ושטף במים', 'ומרק' הינו השוק נקרא בלע"ז 'מארק', וזהו 'ומרק' מי שהולך דרך המארק הוא השוק 'ושטף במים' צריך טבילה במים.

(מתוך הספר ספיר ויהלום להרב הגאון רבי מנחם מנדל פומרנץ שליט"א)

נסעו לא פתח המנעול. נצנצה רוח הקדש באחד מהם ואמר: חי נפשי כי זה האורח הוא הרה"ק ולא אחר. הפצירו בהאיש שיחזר מיד עמם. נטפלו אליו ונסעו עמו ובפתחו דלת החדר מצאו כי אמנם כן הוא, כי זה האורח שקיים בו בעל המלון 'חשדהו' בלי לכבדהו, הוא הרה"ק. גם זה האיש נתגלגל אחר כך ובא אליו לבקש ממנו ברכה מבלי שידע כי הוא הוא אותו אורח שסגר אותו בדיר העצים ('פאר יצחק' פרק ה).

למוד מעלה ומשבח מאד

על הפסוק (ויקרא ו ב): 'צו את אהרן ואת בניו לאמר זאת תורת העלה הוא העלה על מוקדה על המזבח כל הלילה עד הבקר ואש המזבח תוקד בו', פרש הרה"ק ה'אביר יעקב' זיע"א שיש בו רמז על למוד התורה בלילה, שהיא למוד מעלה ומשבח מאד.

ואלו דבריו בספרו 'פתוחי חותם': אפשר לרמז על העוסק בתורה בלילה מחצות ואילך דאין קץ לשבחו, כמו שהפליא והגדיל בזהר הקדוש ענין זה עד מאד (ח"א צב:), ועל ענין זה נקרא דוד 'חי וקים'. והטעם כמו שכתוב בזהר הקדוש (ח"א רו.) דבאותה השעה הקב"ה משתעשע עם הצדיקים בגן עדן, ובאותה השעה באה השכינה לפני הקב"ה, והמשתתף עם הצדיקים והשכינה בעת ההיא בתורה הוא נקרא מבני היכלא דמטרוניתא. והעקר שישים בלבבו הקם באותה שעה, דלומד כדי לתת עזר וסיוע לשכינה. וקדם למודו צריך שיצטער על צער השכינה. וזהו שכתוב 'זאת תורת העלה', דהינו, זה למוד תורה המעלה, ואיזהו זה, 'העלה על מוקדה על המזבח כל הלילה', דהינו מחצות לילה ואילך הנקרא לילה. וצריך שקדם למודו 'אש המזבח תוקד בו' דהינו שיהיה מצטער על גלות השכינה וצערה.

חידון אֵלֶּנּוֹת - נושא פרסים

שמן של אלו פרשיות, מלבד פרשה זאת, נכתב בשתי אותיות בלבד? (2 תשובות)

פתרון החידה וכן שם הזוכה, יפורסמו אי"ה בגליונות הבאים

פתרון החידה - פרשת בא:

ש. באיזה מכה נחשכה עין הארץ (חוץ ממכת חושך)?

ת. מכת ארבה בריש פרשתנו.

שם הזוכה בסידור מתיבתא מנחה מעריב בהוצאת "עוז והדר":

פרשת בא:

ה' יהודה לוי מבני ברק.

